

Sygn. akt V GC 3389/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lipca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie V Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Paweł Rynko
Protokolant:	st.sekr.sądowy Agnieszka Dolecka

po rozpoznaniu w dniu 26 lipca 2017 r. na rozprawie sprawy

z powództwa (...) sp. z o.o. sp.k. z siedzibą w O.

przeciwko Towarzystwu (...) z siedzibą w (...)

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) z siedzibą w (...) na rzecz powoda (...) sp. z o.o. sp.k. z siedzibą w O. kwotę 4.366,50 zł (cztery tysiące trzysta sześćdziesiąt sześć 50/100 zł) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 17 października 2016 do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.136 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 900 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSR Paweł Rynko

Sygn. akt. V GC 3389/16

UZASADNIENIE

Powód (...) sp. z o.o. sp. k. w O. wniósł o zasądzenie od pozwanego Towarzystwa (...) z siedzibą w (...) kwoty 4 366,50 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 17 października 2016 r. do dnia zapłaty i kosztami procesu. W uzasadnieniu powództwa wskazano, że w dniu 3 kwietnia 2016 r. doszło do kolizji w wyniku której uszkodzony został pojazd marki A. (...) o nr rej (...) należący do M. S. (1). Sprawca szkody był ubezpieczony u pozwanego. Na czas naprawy pojazdu, która trwała od 11 maja 2016 r. do dnia 17 czerwca 2016 r. M. S. (1) zawarł umowę najmu pojazdu zastępczego. Na podstawie umowy cesji wierzytelności obejmującej należność za najem pojazdu powódka dochodzi tej należności w niniejszym procesie. (k. 2-3)

P. (...) T. (...) z siedzibą w (...) w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu na jego rzecz. W uzasadnieniu pozwany wskazał, że powód nie posiada legitymacji czynnej w niniejszym procesie. Jest tak ponieważ poszkodowany nie poniósł żadnych rzeczywistych kosztów w związku ze zdarzeniem z dnia 3 kwietnia 2016 r. Ponadto pozwany wskazał, że poszkodowany w ramach umowy najmu korzystał z większego samochodu niż pojazd uszkodzony, mimo tego, że w ofercie powoda były samochody o zbliżonych rozmiarach i niższej

cenie. W efekcie zachowanie poszkodowanego służyło nie tylko naprawieniu szkody lecz także poprawieniu komfortu. Skutkowało to zwiększeniem szkody. Nadto pozwany zakwestionował czas trwania umowy najmu.

(odpowiedź na pozew k. 39 i nast.)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 3 kwietnia 2016 r. doszło do kolizji w wyniku, której uszkodzeniu uległ pojazd marki A. (...) o nr rej. (...) stanowiący własność M. S. (1). Od razu po zdarzeniu zgłosił się do serwisu, jednak ze względu na brak terminów odmówiono mu naprawy. Samochód posiadał liczne uszkodzenia. Mimo to poszkodowany jeździł nim.

(dowód: zeznania świadka M. S. k. 66).

W dniu 11 maja 2016 r. M. S. (1) oddał samochód do naprawy do serwisu (...) sp. zo.o. w O.. Samochód był naprawiany do dnia 17 czerwca 2017 r. W trakcie naprawy niezbędne były dodatkowe oględziny, które miały miejsce w dniu 12. 05. 2016 r. Kalkulacja naprawy uwzględniająca dodatkowe oględziny została dostarczona do zakładu naprawczego w dniu 30. 05. 2016 r. W związku z tym, że poszkodowany potrzebował samochodu do codziennych obowiązków i pracy skorzystał z oferty najmu pojazdu zastępczego powoda. Do oferty tej dotarł za pośrednictwem zakładu naprawczego.

(dowód: zeznania świadka M. S. (1) k 66., historia naprawy pojazdu k. 15, oświadczenie k. 6,)

Umowę najmu pojazdu zastępczego poszkodowany zawarł w dniu 11 maja 2016 r. Na podstawie tej umowy poszkodowany otrzymał samochód S. (...). Strony ustaliły wynagrodzenia za dobę najmu pojazdu w kwocie 190 zł netto (233,70 zł brutto). W dacie zawarcia umowy najmu powód nie dysponował innym mniejszym samochodem, bardziej zbliżonym wielkością do samochodu A. (...). Samochód zastępczy był wykorzystywany przez poszkodowanego do codziennych obowiązków i dojazdów do pracy. Wypożyczony samochód został zwrócony w momencie zakończenia naprawy.

(dowód: zeznania świadka M. S. (1) k 66 i nast., umowa najmu k. 11, informacja o wynajęciu pojazdu k. 5, Faktura VAT k. 14, oświadczenie k.6 , cennik k. 7-9)

W dniu 17 czerwca 2016 r. M. S. (1) przeniósł na rzecz powoda wierzytelność w kwocie 8 646,90 zł w stosunku do pozwanego z tytułu odpowiedzialności na podstawie obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych. Powód o dokonanej cesji poinformował pozwanego.

(dowód: umowa k. 4, pismo informujące k. 5)

Pozwany wypłacił na rzecz powoda kwotę 4 280,40 zł tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego.

(bezsporne)

Sąd zważył co następuje:

Powództwo jako zasadne należało uwzględnić.

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie wymienionych dokumentów oraz w oparciu o zeznania świadka M. S. (1) . Dowody te zostały przedstawione przez powoda i pozwany w żaden sposób ich nie zakwestionował. Wobec tego sąd w pełni dał im wiarę.

W pierwszej kolejności odnosząc się do zarzutu braku legitymacji czynnej po stronie powoda wskazać należy, że jest on niezasadny. W ocenie sądu poszkodowany płacąc wynagrodzenie za korzystanie z auta zastępczego miał możliwość dokonania tego poprzez dokonanie cesji swoich roszczeń w stosunku do pozwanego. Jego szkoda równa jest więc kwocie wierzytelności przelanej na rzecz powoda.

Ubezpieczyciel odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody odpowiada w granicach odpowiedzialności sprawcy szkody, a obowiązek naprawienia szkody polega na wyrównaniu wszelkich negatywnych następstw kolizji. Mieści się w tym także obowiązek poniesienia kosztów wynajmu pojazdu zastępczego, w zakresie w jakim objęty jest normalnym związkiem przyczynowym. Oceny, czy poniesienie określonych kosztów mieści się w ramach szkody i normalnego związku przyczynowego należy dokonywać na podstawie indywidualnej sytuacji poszkodowanego i konkretnych okoliczności sprawy mając na uwadze kryterium celowości wydatków oraz ich ekonomicznego uzasadnienia. Za wydatek celowy należy uznać wydatek poniesiony na korzystanie z innego pojazdu w zakresie w jakim poszkodowany korzystałby ze swojego środka komunikacji, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Wydatki ekonomicznie uzasadnione to wydatki na najem pojazdu zasadniczo o podobnej klasie do pojazdu uszkodzonego lub zniszczonego, poniesione w oparciu o stawki czynszu najmu, które obowiązują na danym rynku lokalnym, za okres niezbędny do naprawy pojazdu uszkodzonego.

Uwzględniając powyższe na gruncie rozpatrywanej sprawy stwierdzić należy, że w/w warunki, od których uzależnione jest przyznanie odszkodowania za najem pojazdu zastępczego zostały spełnione. Konieczność najmu pojazdu zastępczego pozostawała w normalnym związku przyczynowym z powstałą szkodą, a poniesione wydatki były celowe i ekonomicznie uzasadnione.

Uszkodzony pojazd był niezbędny dla M. S. (1). Korzystał on z niego przy wykonywaniu codziennych czynności, w tym do dojazdów do pracy na gospodarstwie. Oddanie auta do naprawy wiązało się więc z koniecznością wynajęcia pojazdu zastępczego. Był on używany do takich celów jako auto prywatne. Pojazd wypożyczony był klasy porównywalnej do pojazdu uszkodzonego. Podkreślić należy, że poszkodowany chciał otrzymać mniejsze auto, jednak w momencie zawierania umowy powód nie dysponował innymi samochodami. W szczególności niemożliwe było otrzymanie samochodu F. (...). W tej sytuacji zdaniem sądu poszkodowany miał prawo korzystać z samochodu S. (...). Formalnie samochód ten należy tak jak samochód uszkodzony do klasy C. Jednocześnie stawka za najem pojazdu zastępczego w przypadku tego auta mieściła się w ramach rynkowych stawek za najem tego typu pojazdu (okoliczność znana sądowi z urzędu). Również czas naprawy pojazdu zdaniem sądu mieścił się w ramach uzasadnionego czasu naprawy. W tym zakresie sąd na uwadze miał rzeczywisty czas naprawy (k. 15), a nie technologicznie uzasadniony czas naprawy. Poszkodowany oddał pojazd do serwisu firmowego i nie miał wpływu na czas naprawy. Dowiadywał się telefonicznie kiedy pojazd będzie gotowy do odbioru, jednak nie miał wpływu na czas trwania naprawy. Nie można więc zarzucić poszkodowanemu braku staranności przy podejmowanych działaniach, czy też przyczynienie się do zwiększenia szkody.

Nietrafnie także pozwany wywodził, że czas najmu nie pokrywał się z czasem naprawy. Poszkodowany zeznając przed sądem wskazał, że mimo uszkodzeń jeździł pojazdem, aż do momentu oddania go do naprawy. Z samochodu zastępczego skorzystał dopiero, gdy oddał swój do naprawy.

Odnosnie zarzutu związanego z zawyżeniem stawki najmu, pozwany nie wykazał, że możliwe było skorzystanie z lepszej oferty. Pozwany nie przedstawił na tę okoliczność żadnych dowodów. Brak w tym zakresie wniosku o dowód z opinii biegłego, ewentualnie pozwany mógł wskazać inne dowody na poparcie swojego stanowiska. Same twierdzenia zawarte w odpowiedzi na pozew są w tym zakresie niewystarczające. Wobec braku dostępności mniejszych samochodów na moment zawarcia umowy najmu zachowanie poszkodowanego, który korzystał z samochodu większego należy uznać za usprawiedliwione. Brak jest podstaw do kwalifikowania go jako przyczynienie się do zwiększenia rozmiarów szkody.

Odnosnie zarzutu związanego z czasem trwania naprawy, a tym samym najmu pojazdu zastępczego pozwany również nie przedłożył na tą okoliczność żadnych dowodów. Skoro zdaniem pozwanego czas naprawy był zbyt długi to pozwany powinien tą okoliczność wykazać. Tymczasem pozwany w tym zakresie nie zgłosił wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego, który wskazałby jaki czas był wymagany do usunięcia przedmiotowych uszkodzeń. W tym zakresie niezbędna jest wiedza specjalna. Co do czasu naprawy pojazdu, przyznając odszkodowanie sąd na uwadze miał, że decydujący jest nie technologicznie uzasadniony czas naprawy pojazdu, lecz rzeczywisty czas naprawy pojazdu, który w tym przypadku trwał 37 dni. Zwrócić należy uwagę, że poszkodowany składając zeznania wskazał, że nie oddał

auta do naprawy od razu po zdarzeniu, lecz dopiero w dniu 11 maja 2016 r. Co więcej wskazał, że niezbędne były dodatkowe oględziny pojazdu, zaś protokół z dodatkowych oględzin dotarł dopiero w dniu 30 maja 2016 r. (k15). Pozwany kwestionując więc długość czasu naprawy nie wziął pod uwagę swojego postępowania.

W tym stanie rzeczy sąd uznał powództwo za zasadne w całości. Mając na uwadze, że pozwany dotychczas zapłacił kwotę 4 280,40 zł z kwoty 8 646,90 zł do zasądzenia pozostała kwota 4 366,50 zł. Orzeczono o tym w pkt. I wyroku na podstawie art. 361 kc, 805 kc 822 § 4 kc oraz art. 36 ust.1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, U. (...) F. (...) G. (...)i P. (...) B. (...) U. (...)K. (...)z dnia 22.05.2003 r. (Dz. U. nr 124, poz. 1152 z dn. 16.07.2003 r. O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 kc w zw. z art. 817 § 1 kc, mając na uwadze, że wezwanie do zapłaty doręczono pozwanemu w dniu 16 września 2016 r. (k. 18).

O kosztach orzeczono na zasadzie art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Powód poniósł koszty w postaci opłaty od pozwu (219 zł), opłaty od pełnomocnictwa (17 zł) i kosztów zastępstwa prawnego (900 zł), a zatem zasądzono od pozwanego na jego rzecz kwotę 1 136 zł. (pkt II wyroku)

SSR Paweł Rynko